



*Voor mijn zus.*

*Zonder haar was ik er niet meer geweest.*

## Hoofdstuk 1 Eenzaam en alleen

Wat zal ik nou gaan doen? Ik mis de kinderen en ik heb geen werk om voor op te staan. Mooi weer is het ook niet. Ik vervel me al nog voordat de dag is begonnen. Ik ben moe. Ik moet toch iets van de dag maken? Misschien naar buiten? Wat kan ik doen?

Hè bah. Weer zo'n dag.

Ik probeer de nare herinneringen niet toe te laten. Ik stop ze maar weg. Wat moet ik anders doen? Kan iemand mij helpen van die nare herinneringen af te komen? Zodat het lijkt dat ze niet hebben plaatsgevonden? Nee, dat is ook niet realistisch. Ik moet het zelf doen. In mijn eentje.

Proberen alles te vergeten. Ik moet tenslotte verder. Kan ik verder? Natuurlijk kan ik verder! Ik ben een doorzetter. Kom op.

Had ik anders gekund? Heb ik mezelf in deze eenzaamheid gestort? Als ik een andere weg was ingeslagen, was het dan anders geweest? Ik denk aan die man die ooit in de kroeg tegen mij zei: "Weet je Janneke, we komen in ons leven regelmatig op een kruispunt terecht. De weg die je inslaat, bepaalt de rest van je leven. Wij kunnen zo'n weg inslaan. Achterlaten wat we nu hebben. Ik durf dat met jou aan. Waren dat wijze woorden achteraf? In de roes van de alcohol en ook omdat die uitspraak me totaal overviel, heb ik toen 'nee' gezegd. Niet omdat ik niet durfde, maar omdat hij de verkeerde man was om mijn leven door te laten veranderen. Maar die opmerking is mij in mijn leven daarna altijd bijgebleven.

Shit, welke kruispunten in mijn leven heb ik gemist? Misschien heb ik er wel heel veel niet herkend. Misschien leid (of lijd) ik daarom nu een leven wat niet bij me past. Wanneer heb ik eigenlijk voor het laatst gevoeld dat ik mijn eigen leven leidde en dat ik ook gelukkig was? Altijd was er dat gevoel dat er iets miste. Eigenlijk was ik altijd op zoek.

Goed. Dit is blijkbaar weer zo'n dag en die dag moet ik toch doorkomen. Van hangen op de bank gaat de dag niet sneller en bovendien word ik daar nog onrustiger, nog verdrietiger van. En leeg. Alleen, iets wat ik het grootste deel van mijn leven toch al ben. En alleen en eenzaam zijn binnen een relatie is mij ook niet onbekend.

Hoezo moet je gelukkig zijn dat je gezond bent, een leuk huis hebt, leuke kids en een goede opleiding? Daarmee kun je, zeggen ze, echt iets van je leven maken.

Nou ophouden! Kan ik iets doen waardoor ik me beter ga voelen? Beseffen dat ik blij zou moeten zijn met deze rust? Ik heb toch een shit-periode achter de rug? Wat is dan fijner dan even rust? Kut. Rust is gewoon kut. Als Robin en Elmo, mijn kinderen, er niet zijn, kan ik mijn leven al helemaal niet invullen. Het is zo stil in huis. Ik ben zo moe. Hou nou op Janneke! Maar slapen en nooit meer wakker worden. Wat zou dat fijn zijn.

Toen ik nog in Eindhoven studeerde en vol optimisme was over dat 'iets van je leven maken', leerde ik 'Jezus' kennen. Een dakloze man. Op de terrassen in de binnenstad verkondigde hij het woord van God.

“Jullie zijn allemaal papegaaien, jullie praten elkaar allemaal na!”

Ook weer zoiets. Had ik net voor de studie Communicatie gekozen- en niet voor Journalistiek -, ging hij mij vertellen waarom ik die keuze juist zo heb gemaakt. Dat zat zo: op de middelbare school had ik stage moeten lopen. Drie hele dagen. Ik wist gelukkig wel welke richting ik op wilde: journalistiek, communicatie of de kunstacademie. Mijn vader keurde het laatste heel erg af: “Janneke, met de kunstacademie word je opgeleid voor de werkeloosheid.” Aangezien pa, met zijn inkomen, mijn studie uit eigen zak diende te financieren, was de kunstacademie daarmee van de baan. En eerlijk gezegd: wat zou ik tenslotte ook aan kunst moeten maken? Geloofde ik zelf echt in een maaksel waarmee ik de wereld op zijn kop zou zetten?

Zo werd het een stage journalistiek. Via mijn vaders beste vriend, die journalist was, kon dat bij NRC Handelsblad in Amsterdam. Geweldig stoer vond ik dat. In Amsterdam! Frank en Joke, zijn vriendin die ook journalist was, woonden in een fraai grachtenpand op de Wallen. Tijdens de stage mocht ik mee naar een rechtszaak van twee ex-Ira-leden die in gevangenschap omgang met elkaar wilden hebben. Ik was natuurlijk nog nooit bij een rechtszaak geweest en ik vond het geweldig spannend. Op de perstribune met het ANP en andere media!

Frank vroeg mij als stage-opdracht een nieuwsbericht over de rechtszitting te schrijven. Niet dat ik dat durfde. Maar als steuntje was daar het nieuwsbericht van de ANP-verslaggeefster, dat als eerste van de telex rolde. Wat was ik verbaasd toen ik dat las. Hé? Op de perstribune had ik naast de ANP-verslaggeefster gezeten, maar het leek wel of zij over een andere rechtszaak verslag deed. Ik kon niet helemaal bedenken wát er niet klopte, maar in mijn ogen was dit toch wel een andere weergave van de feiten. Dus was dit dan het ANP, de bron waar andere kranten vaak de informatie van overnemen als ze geen eigen journalist ter plekke hebben? Moesten wij als onwetende burgers, dus afgaan op wat zo'n vrouw, die die dag niet helemaal met haar hoofd bij de zaak geweest was in mijn ogen, dus kennelijk zo geïnformeerd worden?

Jezus had gelijk. We zijn papegaaien en praten elkaar allemaal na. Vormen meningen op basis van gebrekkige informatie en vooroordelen. Alles wat we lezen is een subjectieve weergave van de werkelijkheid. Jezus- hij kan dan wel 'gek' zijn, maar zijn we niet allemaal gek? Denken we niet allemaal slim te zijn en zijn we eigenlijk niet allemaal even onwetend en dom?

## Hoofdstuk 2 De voorspelling

Ik ga lezen. Ook al ben ik niet zo'n lezer, ik moet tenslotte toch de dag doorkomen.

Vier maanden ben ik nu al thuis en rust heb ik niet meer nodig. De kinderen zijn niet bij mij, dus ik hoef ook niet voor ze te zorgen. Ik mis ze.

Nu alleen nog een goed boek vinden. Kopen of naar de bibliotheek? Naar de bibliotheek. De dependance, want ik heb geen zin om een eind te fietsen.

Wat een ongezellig hok is dit. Gelukkig is deze bibliotheek wel kleiner dan in de stad, dus is de keuze niet zo groot. Ook gemakkelijk. Zou het niet fijn zijn om bijna niet te hoeven kiezen? Zouden mensen vroeger gelukkiger zijn geweest omdat er niet veel te kiezen viel?

‘Komt een vrouw bij de dokter’ van Kluun. Dat ga ik lezen. Dat lijkt me een mooi boek. Nog een boek meenemen? Nee, laat ik dat maar niet doen. Dit eerst lezen en als ik het dan uit heb, dan kan ik weer terug en een ander boek halen. Als dag-invulling.

Ik vind boeken lezen moeilijk. De Amerikaanse boeken die ik in mijn studietijd heb moeten lezen, daar kwam ik al helemaal niet doorheen. Ik kan slecht tegen teksten waar veel woorden in staan en waarin weinig wordt gezegd. Vond dat altijd zonde van de tijd.

Goed, met het boek terug in huis. Het blijft stil. Muziek aanzetten? Maar muziek luisteren en lezen gaat niet samen. Vooral mooie muziek is te veel afleiding, dringt zich op. Dus dan maar lezen met de stilte om me heen.

Het boek is zo ontzettend verdrietig, dat ik verschrikkelijk moet huilen.

“Ik kom in je leven, maar nu nog niet.” Daar is een stem in mijn hoofd. Is dat een stem van een ‘ex’? Heb ik die eerder gehoord? Voorspellende woorden. Komt een bekende uit het verleden terug in mijn leven?

Ben ik paranormaal begaafd? Dat is nu wel duidelijk. Ik heb het voorgevoel dat de man van mijn leven daarin binnenkort zal verschijnen en nu al hoor ik hem in mijn hoofd. Dit was een echte stem, geen gedachte.

### Hoofdstuk 3 De stem uit het verleden in mijn hoofd

De volgende dag word ik ervan wakker. Wat is dit nou toch? Waarom hoor ik nu ineens die stem zo veel en continue? Probeert die mij iets duidelijk te maken? Bang ben ik niet. Het voelt wel goed. Ik word gered uit mijn eenzaamheid, dat voel ik. Wat heerlijk dat ik paranormaal begaafd ben! Dan weet ik in ieder geval dat dit allemaal echt is. Mijn redder is nabij. Dág alleen-zijn! Dág eenzaamheid! Die stem geeft me hetzelfde gevoel als zwanger zijn. Destijds met Robin in mijn buik en later ook met Elmo had ik voor het eerst in mijn leven het gevoel niet alleen te zijn. Ik was compleet. Ik heb me niet eerder in mijn leven zo compleet gevoeld.

‘Een mens wordt alleen geboren en gaat ook alleen weer dood.’ Hoe eenzaam is het leven toch. Alleen zijn is niet zo erg, maar eenzaam zijn... zit dat in mij?

„Ik ben Peter en ik kom terug in je leven. Heb nog even geduld, maar ik kom je redden. Je zult niet meer alleen zijn. We worden heel gelukkig samen.” Het klinkt goed, maar ook vreemd. De stem maakt dat ik me veilig voel. Wat een geluk dat ik paranormaal begaafd ben. Nu ben ik niet meer alleen. Nu blijf ik niet meer alleen. Ik word gered van een leven vol eenzaamheid.

„Wat ben je toch geweldig en mooi. Je weet nog niet wie ik ben, maar ik zal je binnenkort vertellen wie ik ben. Ik ben iemand uit het verleden en ik kom weer in je leven. Ik ga je redden.”

Als de stem van mijn gedachte of mijn eigen luidop sprekende stem zich laten horen, verdwijnt de stem uit het verleden. Maar wil ik dat? Nee toch? Dit voelt toch goed? Dit voelt als mijn redding. Nu gaat het eindelijk goed komen met mijn leven. Alle nare herinneringen, in één klap weg.

„Wat een kutvent is die hoofdpersoon uit het boek toch! Wie gaat er nu toch vreemd als zijn vrouw kanker heeft en niet meer lang te leven heeft?”

Was dit nu mijn gedachte of de stem? Het is niet duidelijk. Waar begint de stem en houdt mijn gedachte op? Ik heb het boek bijna uit. Ik ben zo verdrietig geworden van het verhaal in het boek dat ik niet meer kan stoppen met huilen. Is er ooit een excuus om vreemd te gaan? Ik kan de hoofdpersoon niet begrijpen, maar toch breng ik begrip op voor hem. Het is toch heel zwaar om met iemand te leven die aan kanker leidt en niet meer beter wordt? Misschien is er wel een kant in iedereen die mensen over een grens laat gaan. Iedereen is in staat om een moord te plegen. Ja, ik ook. “Dat zou ik nooit doen!” ken ik niet. ‘Nooit’ ken ik niet. ‘Altijd’ evenmin. Wat duurt nou altijd? Niets is voor altijd. Helemaal niets. Alles is eindig.

Als ik eerder in mijn leven zwanger zou zijn geworden, hoe zou mijn leven dan zijn verlopen? Zoals het uiteindelijk liep stak ik, net als de meeste mensen, gedachteloos rechtdoor een kruispunt over. Zonder te beseffen wat zo'n negeren van andere mogelijkheden betekent voor de rest van je leven. Na mijn 21ste verjaardag werd mijn bestaan niet spannender dan daarvoor. Ik deed gewoon van alles wat ik moest doen. Of dat ik dacht te moeten doen.

Was ik dan niet gelukkig met de geboorte van mijn kinderen? Natuurlijk wel. Ik heb nog nooit zo onvoorwaardelijk veel van iemand gehouden, was super verliefd op haar en later op hem. En toch wilde die somberheid maar niet wijken. Ik leefde een leven waarin ik had wat me gelukkig maakte, maar zo voelde het niet.

Niet lang na de bevalling ging mijn man vreemd. Ik denk dat voor elke bedrogen vrouw geldt, dat niet het vreemdgaan zelf het meeste pijn doet, maar het liegen daar omheen. Je voelt het aan. Het stilzwijgen en net doen alsof er niets aan de hand is. Het is gekmakend, de wetenschap als je voelt dat hij vreemd gaat, zonder dat je fysiek bewijs in handen hebt.

Waarom kan ik niet stoppen met huilen? Ik ga het vervolg op 'Komt een vrouw bij de dokter' ook halen. Ik moet weten hoe het verhaal afloopt.

De stem van Peter blijft maar praten in mijn hoofd.

## Hoofdstuk 4 Bezeten

“Ik ben jou nooit vergeten. Ik wilde altijd bij je blijven. Je had in mijn leven moeten blijven. Je had niet weg moeten gaan. Ik heb je in mijn brief verteld dat we elkaar misschien eerder hadden moeten leren kennen. Dan was het anders gelopen. Dan hadden we voor altijd van elkaar kunnen blijven houden en was je alle ellende bespaard gebleven. We hadden kunnen lachen, huilen, vrijen en vooral veel kunnen genieten. Ik ga je vanaf nu beschermen en zal je vertellen wat je moet doen. Je moet mijn bevelen opvolgen, want ik wijs je de weg. Je wordt gelukkig met mij. Je moet me vertrouwen. Altijd. Want ik weet wat goed voor je is. Je hebt heel veel talenten en je gaat heel rijk worden. Je zult ook heel beroemd worden. Jij bent een geweldige vrouw, alleen jij mist een man in je leven die het goed met je voor heeft. Vertrouw me.”

De stem houdt niet op. Hou op nou even Peter, ik wil weer even zelf kunnen nadenken. Je bent nu al een paar dagen in mijn hoofd en zo kan ik niet slapen. De kinderen zijn morgen weer vroeg wakker en dan moet ik er zijn voor ze. Ze verzorgen en hun naar school brengen. Dat snap je toch ook Peter? Oké, je geeft me het vertrouwen dat het goed komt. Dat is waar. Maar Peter, kun je me alsjeblieft soms even met rust laten? Ik ben zó moe.

Ik wil echt slapen. Ik ben niet meer zo in staat om helder na te denken. Ik hoor alleen maar nog jouw stem in mijn hoofd, Peter. Alleen niet als ik zelf hard op praat, maar ook mijn gedachten kunnen jou niet verdringen. Je beïnvloedt mijn leven. Oh ja, dat is ook de bedoeling. Jij wijst mij de weg. Ik volg jouw raadgevingen op. Jij gaat mij heel beroemd maken. Ik wist niet dat ik dat allemaal in mij had, Peter. Ik heb nooit geweten dat jij voor mij de ware was die in mijn leven weer terug zou komen. Ik was je eigenlijk vergeten, maar dat blijkt dus niet juist.

Wil je me alsjeblieft laten slapen? Ik ben zo moe van je stem. Terwijl die me gelukkig ook kracht geeft. Ik houd me aan wat jij zegt. Ik vertrouw je. Maar ik ben soms een beetje raar tegen de kinderen. Ik hoor mezelf af en toe snauwen.

Kun je me toch niet af en toe laten slapen? Waarom moet ik al die opdrachten doen? Ja, natuurlijk vertrouw ik jou. Ik weet ook dat ik geweldig ben en dat het allemaal goed komt.

Gelukkig maar. Ik kan steeds beter tegen weinig slaap. Ik kan me niet meer bedenken wanneer ik voor het laatst langer dan een uur achter elkaar heb geslapen. Ik luister naar je, Peter. Ik ben blij dat jij in mijn hoofd zit. Ik ben nu niet meer alleen. Ik weet dat jij mij gaat helpen. Het komt allemaal goed.

Al die rare opdrachten? O, die zijn om sterker te worden. Natuurlijk. Dat gebeurt nu ook. Ik heb niet veel slaap meer nodig. Jij geeft mij kracht en energie. Jij bent de enige die echt van me houdt.

Ik slaap haast niet en loop tegen steeds meer dingen in mijn leven aan. Moeten al die zaken uit het verleden nu echt allemaal weer de revue passeren? Ja, om sterker te worden. Ik snap het. Ik moet ze verwerken en jij helpt mij. Ik vertrouw jou. Jij gaat mij helpen om de demonen kwijt te raken. Tuurlijk, daarom moet ik die opdrachten vervullen. Dat helpt mij.

Het komt allemaal goed. Peter, ik ben blij dat jij mij de weg wijst, want ik ben de weg kwijt. Gelukkig zit je nu 24/7 in mijn hoofd. Jij wijst mijn weg. Ik ben blij dat je me af en toe bewijzen toont dat ik echt zo goed en geweldig ben. Ik heb nooit gedacht dat ik zo mooi kon zingen, maar nu hoor ik het ook op mijn telefoon. Ik heb mijn kinderen ook verteld dat jij in mijn leven komt en dat we gaan trouwen. Het is fijn dat jij advocaat bent. Jij kunt mij helpen tegen mijn ex. Dan kun je hem berechten. Hij is slecht. Hij moet naar de gevangenis.

Ik ben blij dat ik nu weet wat ik moet doen, door de stem van jou in mijn hoofd, Peter. Ik ben zo blij met jou in mijn hoofd. Ik hoef niet meer na te denken. Ik ben zo gelukkig. Ik heb me nog nooit zo gelukkig gevoeld. Het komt allemaal goed. Gelukkig maar. Het komt allemaal goed.

Ik heb mijn ex inmiddels allerlei dure spullen gegeven, dure gouden sieraden. Die waren vervloekt, omdat die van mijn vader waren en die heeft mij misbruikt. Dat heb ik ook de kinderen verteld. Ik heb gezegd tegen mijn ex dat hij alles mag verkopen. Hij keek me raar aan, maar hij nam die sieraden toch aan.

Mooi hè, die jurk? Die heb ik speciaal voor jou gekocht, Peter. Ik loop nooit in jurk, maar jij vindt mij mooi zoals ik ben. Hij lijkt op een Desigual, maar hij is gewoon van de markt. Heb ik goed gedaan hè? Ik vond dat ik mezelf maar eens moest verwennen. Het kostte me wel moeite om die mooie rode bh en onderbroek van Marlies Dekkers te kopen, maar ook die staan inderdaad heel erg mooi.

Ik voel me beter dan ooit. Jammer dat zo veel mensen zo raar zijn. Gelukkig maar dat ik wel beter weet. Ik weet wel waarom ik al die demonen in mijn lichaam moet kwijtraken. Door dat geschreeuw van mij gaan de kinderen wel vreemd met mij om, maar gelukkig, ze begrijpen het wel. Die buurvrouw die vanwege dat geschreeuw aan de deur meende te moeten komen, moet maar gewoon opzouten.

Het komt allemaal goed.

## Hoofdstuk 5 Iedereen is slecht

Ik doe niets meer, want ik kan niets meer doen. Ik doe alleen nog maar iets als Peter zegt dat ik iets moet doen of moet kopen. Maar dat doet hij steeds minder. Ik zit in de zitzak op de kamer van de kinderen en ben de hele dag bezig met de film die zich constant afdraait in mijn hoofd. Er zijn inmiddels 4 stemmen in mijn hoofd. Peter, Erik, Jan en Simon helpen me nu alle vier om de dag door te komen. Ik word volledig door hen beschermd. Dat is wel heel prettig. Gelukkig weet ik dat het allemaal goed komt, maar het duurt allemaal wel lang.

Ik ben nu bijna 10 maanden verder en wanneer kom je, Peter, nu eindelijk in ons leven? Heb ik niet alle beproevingen ondergaan die ik moest ondergaan? Ga je me niet vertellen dat het nu genoeg is? Heb ik nog meer te leren van het verwerken van het leed uit mijn leven? Is het nu niet genoeg?

Ik ben het zo beu die stem van jou in mijn hoofd, eerst die van jou alleen en nu zijn het al vier. Ik weet dat je het goed met me voor hebt, maar mag het nu afgelopen zijn? Ik begrijp dat ik iedereen achter me laat, omdat ik zo geweldig ben. Alle anderen zijn gek. Ik ben heel erg beroemd. Al die anderen, mijn ex, mijn moeder, mijn zus, die moeten de gevangenis in, dat is duidelijk. Maar jfj beschermt mij. Daardoor weet ik nu dat de wereld om mij heen slecht is. Voor mij komt het dankzij jou allemaal goed.

Ik hou de kinderen thuis. Mijn ex krijgt ze niet mee. Ik ben het nu beu en weet dat ik hem moet aangeven bij de politie. Oh, daar komt hij. Snel naar de slaapkamer van de kinderen.

“Doe de deur godverdomme open Janneke, of ik trap hem in!”

„Stil maar kinderen, hier blijven. Ik bescherm jullie samen met Peter. Ja, ik ben ook bang, maar ik ga zo de politie bellen.”

Als hij weg is, bel ik de politie.

“Hallo, ik wil mijn ex-man aangeven vanwege bedreiging.”

Wat een kutwif, wat zegt ze nu? Dat ik zaterdagochtend om half 8 bij het politiebureau aangifte moet doen? Dat dat niet via de telefoon kan?

“Maar mevrouw, dat is pas over een paar dagen en hij bedreigt ons!”

Godver kutzooi. Stom wif. Nou dan ga ik wel naar het politiebureau, maar als er iets met mij gebeurt, is het haar schuld.

„Zo, nu blijven jullie bij mij kinderen. Ik bescherm jullie tegen die slechte man. Hij gaat naar de gevangenis. Het komt allemaal goed.” Ik stel ze gerust. Ja, ook oma, mijn moeder en mijn zus zitten in de gevangenis.

Gelukkig heb ik verder met niemand meer contact. Iedereen is slecht.

En nu is pappa dood kinderen. Hij is dood.

## Hoofdstuk 6 Totale afzondering

Oh God, de kinderen zijn niet thuis gekomen! Ze moeten nu toch uit school komen? De afgelopen drie maanden waren ze bij mij en gingen ze alleen naar school, maar ze kwamen altijd ook weer thuis. Peter, wat gebeurt er in godsnaam? Waar zijn ze? Moet ik afwachten? Iets doen?

“Janneke, doe de deur eens open!”

Kut, wat doet die huisarts van mij nu voor mijn deur? En daar is dat enge mens van Bemoeizorg weer. Haar heb ik al aangegeven bij de politie wegens stalking. Heb ik haar dat niet al verteld? Ze moet opsodemieteren, ik doe toch niet open. De enige voor wie ik heb open gedaan was voor Meldpunt Kindermishandeling. Die mensen zeiden toen dat ze door mijn ex, en mijn zus en mijn moeder waren gestuurd. Ja, túurlijk, ik ben niet gek! Die zitten in de gevangenis, dus dat kon niet. Maar die wilden alleen even praten met mij. En de kinderen hebben hun toen laten zien dat het heel geweldig met ons gaat sinds die enge ex uit ons leven is.

Van achter de voordeur nu: “Weet je waar de kinderen zijn, Janneke?”

Nee, eigenlijk niet. Ze hadden al 1 ½ uur eerder thuis moeten komen, maar ze zijn er niet.

“Die zijn bij vriendjes en vriendinnetjes en ik doe toch niet open”.

De huisarts blijft staan en dat enge mens ook. Wat een enge mensen zijn dat toch. Ga toch weg enge mensen, ik laat jullie toch niet binnen. Jullie zijn eng en ik ben bang voor jullie. Waar zijn mijn kinderen? Ik weet het niet en begrijp het ook niet, Peter. Waar zijn ze?

Ze gaan weg. Gelukkig. Pfff, hebben ze daar meer dan een kwartier voor mijn deur gestaan. Ik was heel bang. Gelukkig ben jij er, Peter. Moest dit ook weer zo zijn? Waar zijn de kinderen? Dat was een goede vraag van die kut-huisarts van me. Ik weet het ook niet.

Oh, ze zijn in goede handen zeg jij. Maar waar zijn ze Peter? Is dit een beproeving die ik ook heb verdiend? Ik begrijp het niet. Nu ben ik alleen. Maar straks kom jij in mijn leven, Peter. Gelukkig maar. Het komt allemaal goed, maar waar zijn de kinderen?

Ik schrik. Er wordt keihard aangebeld en op de voordeur gebonsd.

“Doe eens open, mevrouw”.

Ik kruip nog meer weg. Ik vind het leven eng. Heel eng. Waarom ben ik alleen, waarom zijn de stemmen in mijn hoofd niet meer zo vriendelijk, maar bovenal, waar zijn mijn kinderen en wat doen al die enge mensen aan mijn deur? Oh getver, de politie! Ze proberen mijn deur in te beuken.

“Doe open mevrouw, we komen toch wel binnen.”

Snel naar de deur lopen, want anders heb ik geen deur meer over. Oh Peter, daar sta jij volgens mij! Die knappe politieagent, dat ben jij, vermomd en wel! Ik zie het! De redding is nabij. Het komt nu eindelijk goed.

Ik doe de deur open. Heb je ook dat enge mens van Bemoeizorg weer.

“Waarom deed u niet open, mevrouw?”

Oh gelukkig Peter, dat je hier nu bent, ook al ben je vermomd. Ik weet dat dit weer een beproeving is. Gelukkig kom je nu eindelijk in mijn leven. Ik speel het spelletje wel mee.

“Ik was op weg naar de deur.”

“Dat denk ik niet, mogen we even binnen komen?”

“U bent toch al binnen?”

Godver de godver, wat een hoop mensen! Eén, twee en drie agenten, een ervan wel piepjong, en dat enge mens van Bemoeizorg van daarnet. Toen ik lekker toch niet open had gedaan.

Waarom lopen ze nu toch door het hele huis? Wat hebben ze hier te zoeken? Kutlui, ga toch weg allemaal. Alleen Peter mag blijven, maar goed ik speel wel mee.

“U gaat even met ons mee naar het bureau. We willen u een paar vragen stellen.”

Nu word ik toch wel een beetje zenuwachtig.

Wat moet ik in mijn mooie jurk met die enge lui mee, in zo’n politiebusje? Alle burens kunnen mij zo zien, voel ik. Toch maar instappen. Het is immers weer een beproeving die ik moet ondergaan. Ja hoor, daar was ik al bang voor. Nog niet zit ik in de politiebus, of ik zie de moeder van een vriendje van Elmo! Zij ziet mij helaas ook. Waarom moet ik nu toch naar het politiebureau?

“Komt u maar even mee naar deze kamer, we willen u wat vragen stellen.”

Ik ga zitten en voel me kut.

“We hebben nog twee mensen die we bij het verhoor aanwezig willen laten zijn. Dit is een psychiater en dit is iemand van de crisisdienst”.

Ja hoor, nog meer enge mensen!

“Mevrouw, u heeft vier stemmen in uw hoofd, klopt dat? En wie is Peter?”

Och natuurlijk. Dit is de beproeving. Eikel. Enge vent.

“Nee hoor, dat is niet zo.”

“Waar zijn uw kinderen, mevrouw?”

Stomme vraag. “Die zijn op school en komen om half 1 naar huis.”

“Dat is niet juist. Uw kinderen zijn op een veilige plek ergens midden in Nederland.”

Wel godverdomme, ik wist het! Die kerel spoort niet. Zijn mijn kinderen ontvoerd? Zie je wel: ik ben niet gek! Zij zijn het!

Nu is het genoeg. Dit vind ik niet leuk meer. Ik ga ervan door.

“Mevrouw, u moet nog even blijven zitten. We zijn nog niet klaar.”

Kut, Peter! Ga voor die deur weg! Ik wil weg. Ik ben bang. Bang dat jullie me niet meer laten gaan en ik voel me niet fijn hier.

Nu is de beproeving toch over? Nu mag ik toch weer gewoon naar huis? Hoezo gaan ze nu op de gang staan praten en overleggen? Ik wil weg hier. Ik ben bang. Waarom moet ik zo lang wachten, terwijl ze buiten over mij staan te praten? Over mijn stemmen die volgens hen niet echt zijn. Ik weet toch wel beter?

“U mag weer gaan, mevrouw. We brengen u naar huis.”

Verlossende woorden. Zie je wel dat ik niet gek ben? Wat een idioten om te zeggen dat mijn kinderen ergens op een veilige plek zijn, hier ver vandaan.

Gelukkig, ik ben weer thuis. Moet hoognodig naar de wc. Peter, wat was dit? Waarom zei die andere politieagent dat de kinderen ergens op een veilige plek in Nederland zijn? Vind je dat ik het goed heb gedaan, deze beproeving doorstaan? Ik ben heel blij dat jij dat vindt. Dit was toch wel de zwaarste van alle opdrachten die ik moest ondergaan. Maar waar zijn de kinderen? Peter, kun je het me laten zien, want je laat het me ook vaak zien als ik het bewijs verdiend heb. Laat het me alsjeblieft zien.

Hé, dat huis dat je me nu laat zien ken ik. Zijn de kinderen daar nu en mag ik daar nu heen?